

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Henimod Aften ved Rom

Citation: Hertz, Henrik: "Henimod Aften ved Rom", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel, 1851-62., s. 164. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hertz09_lev-shoot-workid69329.pdf (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.

Henimod Aften ved Rom.

(Efter et Malerie af Küchler.)

Dagen med slappe Vinger synker saa heed, saa mat,
Og vender sig varmtaandende mod den kjølige Nat.
Luften glimrer med Støvet i Solens Straaler; lummer
Og trykkende den standser og dvæler som i Slummer.

Men Vinden rendser Luften. Aftensolens Skjær,
Spillende vidunderligt, forgylder Lundens Træer.
Og Vedbend og Pinie, her staae i Markens Furer,
Sees i Aftenrøden med skarpere Contourer.

- Stille, jeg hører Stemmer. Der er Folk nær herved.
Et spædt Barn skriger; en Qvinde taler med.
Melodisk, fast sørgmodig hun siger lavt: »Maria!
Prendi il bambino. Eccolà tua zia!« *

* 165

Fra, den Kant kommer Stemmen; hist skimter jeg en Muur,
En Rest af Ruiner ved et brøstfældigt Skuur.
Jeg vil nærme mig forsigtigt mellem Krat og Stene -
Hiin lille Busk afveien - ak, hvilken yndig Scene!

En Qvinde, ung og fyldig, med halvblottet Bryst,
Fordybet som det synes i sød veemodig Lyst,
Sidder hift paa Bænken og lader Blikket glide
Med Ømhed og Bekymring fra Drengen ved hendes Side.

Det er en dygtig Unge. Hvor but og hvor vred
Han skeler til Katten, der taus har sat sig ned.
Man seer, hvorpaa han tænker, imens han løfter Skjorten.
Længe varer det ikke, saa napper han nok Morten.

Han holder sig til Moderen, er Kjæledæggen vist,
Skjøndt nu har hun kun Øie for hans Broder, Glutten hist,
Den lille halvaars Pusling; han stikker frem dernede
Af en flettet Gangkurv som en Fugl af sin Rede.

At gaae skal han lære, det lille, stakkels Kræ!
En Qvinde, vel hans Moster, har lagt sig ned paa Knæ
Og lokker ham med Haanden. Der fik han fat en Finger.
Som alle Smaabørn pleie han den til Munden bringer.

166

- Ja, yndig er denne Gruppe! Og over Hver især
Kaster Aftenrøden et klardunkelt Skjær.
Hvilken Ro! hvilken Stilhed! Hvor skøn er Qvindens Smerte,
Mens hun seer paa Glutten, hun har baaret under Hjerte.

Med et Blik som dette kan kun en Moder see.
Der er en øm Erindring, der er en Fødsels Vee,
En Kummer for den Fremtid, der Barnet er beskikket,
En stille Glædes Tindren og en Ydmyghed i Blikket.

- Tys! jeg hører Fodtrin. Folk gaae til Huset hen.
Det er vel bedst, jeg stjæler mig sagte bort igjen.
Jeg vil ei forstyrre Jer, i Fred I boe og bygge!
Madonna, som I haabe, beskjærme huldt Jer Lykke!